

Anneli ja Susanna OSA 4 Kaarina ryömi ahtaassa pimeässä kosteassa tunnelissa kohti päivänvaloa, joka kajasti kaukana... Jotain lensi hänen kasvoilleen, koko ajan... mitä ne olivat?. Kaarina oli joutumassa paniikkiin. Hän huiatoi ympärilleen pimeästä sokeana ja pelosta kankeana. Hänen kasvoihinsa sattui. Selviäisikö hän koskaan perille, valoon oli vielä kovin pitkä matka ... Herätkää. Herätkää. Kaarina tunsu valon lisääntyvän voimakkaasti. Joku taputteli häntä poskille, kevyesti, mutta määrätietoisesti. Missä hän oli ja mitä oli tapahtunut? "No niin. Tervetuloa takaisin. Menetitte tajuntanne hetkeksi, vain muutamiksi sekunneiksi. Kertomani uutinen taisi olla teille enemmän kuin mitä olitte valmiita tuolla hetkellä kestäämään. Kuinka voitte? Miltä teistä tuntuu tällä hetkellä?" Kaarina yritti nousta istumaan, mutta hänen voimansa eivät olleet vielä palautuneet. Hän muisti olevansa lääkärissä... puolialastomana ja raskaana. Hän tunsu olonsa avuttomaksi, häntä nolotti suuresti, hän halusi päästä äkkiä pois - juosta kauas pois. Lääkäri laski hanasta vettä ja toi hänelle hetken kuluttua vajaan mukillisen tätä elämän kylmää eliksiiriä juotavaksi. Kaarina tunsu olonsa siten vahvaksi, että alkoi nousemaan ylös tutkimuspöydältä. Lääkäri havaitsi Kaarinan voinnin kohentuneen. Hän tarttui Kaarinaa vasemmasta käsivarresta ja auttoi tätä nousemaan toisella kädellä selän takaa tukien. Tilanne oli hänelle kaikkea muuta kuin tavanomainen. Kaarinan mieleen palautui ne sanat, jotka lääkäri oli hänelle juuri lausunut "raskaana", "kaksosia". Kaarina tunsu olevansa aivan rikki. Henkinen tuska ja pelko repi häntä rinnasta. Lääkäri ohjasi Kaarinan pois monimutkaisen säätöpöydän syövereistä. "Olkaa hyvä. Voitte nyt pukea päällenne. Tuntuuko siltä, että pärjäätte pukeutumisessa omin voimin tai kutsunko hoitajan avukseen? Kaarina ilmoitti, että hänestä tuntui jo hyvälle ja ettei tarvinnut hoitajaa avukseen. "Hienostihan tämä menee. Ilmoittakaa heti, jos tunnette heikkoudentunteen palaavan". Kaarina puki vaatteet ylleen kuin unenomaisessa horteessa. Hänen päässään oli vain yksi ajatus "Miten hän oli järjestänyt itsensä tähän tilanteeseen. Miten hän voisi koskaan pärjätä yksin kahden pienokaisen kanssa. Ei mitenkään. Enhän edes tiedä pienistä lapsista mitään... ." Pian hän oli valmis. Hän veti verhon sivuun hitaasti, tuskaisena ja toivottomana. Lääkäri istui paikallaan ja mittaili häntä katseellaan. Hiljainen hetki vallitsi tilaa. Kaarinan katse harhaili ympäri huonetta. Häntä paleli ja kuvotus kiristi otettaan. Kaarinan palleassa muljahteli epämukavasti. Lääkäri osotti sormellaan potilastuolia, ilmeisesti pyyntönsä tehostamiseksi "Olkaa hyvä ja tulkaa tuolille istumaan. Nähdäkseni tilanne on teille siten yllättävä, että olen hieman huolissani teistä. Minun pitää kirjata joitain asioita ylös potilastiedostoon. Jaksatteko hetken aikaa keskustella? Kaarina nyökkäsi jaksamisen merkiksi. "Ilmoittitte tehneenne raskaustestin kahteen otteeseen tulosten ollessa molemmilla kerroilla negatiivinen. Ylipäätään nykyisin käytössä olevat raskaustestit ovat hyvinkin luotettavia. Pienellä osalla naisista raskaushormoonia erittyy raskauden alkuvaiheessa niin pieniä määriä, ettei hyvätkään testit raskautta pysty toteamaan. Ilmeisimmin kuulutte tähän ryhmään. Mitään huolta sen suhteen ei kannata kantaa, se ei ole vaaraksi raskaudelle, teille itsellenne taikka sikiöillekkään. Monennellako raskausviikolla arvioitte olevanne? Kaarina katsoi lääkäriä silmiin pelokkaana "Siitä on hieman yli 10 viikkoa... siis, kun olin viimeksi silleen... olin lomamatkalla ja sitten kävi miten kävi. Olen pelännyt, että asiani on näin, mutta raskaustestit kertoivat muuta". "Oletteko kertonut raskausepäilystänne miehelle?". "En. En ole keskustellut hänen kanssaan sen jälkeen, kun palasimme takaisin Suomeen. Lentokoneessa viimeksi. En tuntenut miestä entuudestaan, tutustuimme lomakohteessa ja ajauduimme tilanteeseen... Minua hävettää. Olen aikuinen ihminen ja olen ilmeisesti pilaamassa monen ihmisen elämän". Kyyneleet valuivat vuolaana norona Kaarinan nenänpieliä pitkin. Hän kuivasi kyyneleet yhä uudestaan ja uudestaan. Kyynelvirta oli ehtymätön. "En halua pitää lapsia. Haluan abortin. En pysty ikinään selviämään yksin kahden lapsen kanssa. En tiedä mitä teen... Olkaa hyvä ja

auttakaa minua?". Lääkäri teki joitain muistiinpanoja lehtiöönsä. Kaarinan lopetettua vuodatuksensa, hän kohotti katseensa papereistaan, katsoi rauhallisesti potilastaan suoraan silmiin ja tutki tätä tovin tarkalla katseellaan. "Olette kuullut vasta muutama minuutti sitten, että olette raskaana. Harvinaista ei ole, että raskauden varmistuminen aiheuttaa tunnemyrskyn, joskus myös suuren pelkotilan. Kohtunne koko ja sikiöiden kehitysvaihe vastaa ilmoittamaanne. Raskaus on edennyt 10:nennelle viikolle ja kaikki näyttäisi olevan niin hyvin kuin pitää ollakin. Teillä ei pitäisi olla mitään suurempaa huolta terveydellisten näkökulmien suhteen... Abortti on peruuttamaton teko. Ehdottaisin, että varaamme Teille uuden ajan ensi viikolle. Toivoisin teidän vielä harkitsevan asiaa. Päätöksellänne voi olla moninaisia vaikutuksia tulevaisuuteenne. Ilmoititte, ettei teillä ole lapsia tai aikaisempia raskauksia. Ikänne huomioon ottaen päätöksenteko tulisi tehdä huolella ja tasapainoisemmassa tilassa. Miltä ehdotukseni kuulostaa?". "Mutta entä aika? Raskaus on edennyt jo niin pitkälle... Mitä, jos minulle ei myönnetä pyytääni aborttia. Haluan, että raskaus keskeytetään. Tiedän, ettei tästä tule mitään. Jos vaaditte, että minun pitää vielä miettiä asiaa ennen päätöstä, olette julma. Tiedän, että päätökseni on oikea ja se on lopullinen. Jos, ette suostu pyyntööni saada abortti pian, menen toiseen paikkaan. Hankin sen keinolla jos toisella... olen valmis..., ihan mihin vaan. En voi kuvitella itseäni äidiksi, en ole äitityyppiä". Lääkäri kurtisti kulmiaan. Hänen edessään istui kaunis 38-vuotias siististi pukeutunut nainen, joka näytti päällisin puolin terveyden perikuvalta, mutta oli sisältäpäin herkkä ja haavoittuvainen, erittäin epätoivoinen ... ja ilmeisesti kovin yksinäinen. Hänen oli autettava tätä naista eteenpäin elämässä. Hänen tuli käyttää kaikki osaamisensa siihen, ettei epätoivoinen potilas päätyisi tekemään tuhoisia päätöksiä, tuhoisia itselleen tai toisille. "Lupaan auttaa teitä. Teidän tulisi nyt luottaa minuun. Jaksaisitteko elää asian kanssa viikonlopun yli? Varataan teille uusi aika ensi viikon maanantaille. Luulen, että varattavaksi tulisi tunnin aika. Ehtisimme tuolloin käydä tilanteenne läpi uudelleen. Uskokaa ja luottakaa minuun. Teen työtä auttaakseni potilaita, jotka ovat luokseni hakeutuneet. Autan myös teitä". Kaarina nyökkäsi lääkärille. Hän tunsu rauhan laskeutuvan sisällä kehossaan pitkään myrskynneiden tunteiden päälle. Hän nyökkäsi uudelleen päättäväisemmin ja sanoi lääkärille "Luotan teihin. Kiitos, että suostutte auttamaan minua. Minulla on nyt hivenen parempi olla. Luulen, että pärjään viikonlopun yli. Yritän kuunnella neuvojanne, paljoa muita vaihtoehtoja minulla ei ole". Lääkäri ilmoitti Kaarinalle, että vastaanottoaika on pian lopuillaan "Minun on otettava aivan pian seuraava asiakas vastaan. Olen hieman myöhässä aikataulusta. Olisiko teillä itsellänne vielä jotain sellaista, mikä olisi hyvä käydä läpi ennen lähtöänne? Haluaisitteko keskustella tilanteestanne psykologin kanssa? Meillä on palveluksessamme erittäin pätevä ja pitkään alalla toiminut psykologi, nimeltään Maija Kangas. Hän voisi mahdollisesti kuunnella teitä, jos teillä vaikka olisi joitain sellaisia huolia ja murheita, mitä olisi hyvä jakaa toiselle, mahdollisimman pian... Hän voisi myös auttaa ja tukea teitä ammatillisesti sen aikaa, kun katsoo tukitoimet tarpeelliseksi. Toivoisin, että vastaatte myöntävästi ehdotukseeni. Mielenne näyttää järkkyyneen, olette myös kovin itkuinen ja samaan aikaan kannatte kahta pienokaista kohdussanne. Olotilanne pitäisi saada mahdollisimman pian paremmaksi sekä itsenne, että sikiöiden takia". Kaarina tunsu olonsa äärettömän väsyneeksi. Hän tunsu antaneensa kaikkensa. Jaksaisiko hän tavata vielä uudestaan tuntemattoman ihmisen ja kertoa tälle siitä, miten oli itsensä tähän onnettomaan tilanteeseen onnistunut saattamaan. Kyynel toisensa jälkeen vierähti hänen poskilleen ... Hän ei enää kyynelvirrasta välittänyt. Hän oli neuvoton. Hän, joka ei koskaan pahimmassakaan painajaisessa olisi ajatellut tässä tilanteessa olevan. Ei koskaan. Lääkäri pyysi Kaarinaa odottamaan hetken aikaa huoneessa. Hän kävisi kysymässä pikaisesti, voisiko Maija Kangas ottaa Kaarinan vastaan jo tänään, jos tämän aikataulu sen

vaikka sallisi. Ovi sulkeutui lääkärin perässä. Huoneeseen astui pelottava hiljaisuus, Kaarina muisti, ettei hänellä ollut mitään mahdollisuuksia suoriutua ylimääräisistä kuluista, mitä vastaanottoajoista hänelle aiheutuisi. Ei, hän ei voinut ottaa vastaan mitään aikoja. Mitenkä hän selvittäisi tilanteensa lääkärille. Kaarina tunsu syvää häpeää. Hänellä ei ollut mitään. Kaarina tunsu pakottavaa tarvetta päästä pois huoneesta. Hän kaappasi kassinsa mukaan ja ryntäsi huoneen ovelle ja siitä samoin tein odotustilan halki ovelle. Hänen oli päästävä äkkiä pois. Hänellä ei ollut varaa ottaa tarjottua apua vastaan. Kiviportaisiin rynnätessään Kaarina liukastui ja oli kaatua, mutta sai kun saikin otettua viime hetkellä kaiteesta kiinni, kuin ihmeen kaupalla. Kaarina törmäsi portaiden alapäässä raskaaseen jalopuuoveen, työnsi sen kaksin käsin auki ja juoksi takin helmat liehuen kadulle ... päämäärättömästi rynnäten "Pois, minun on pakko päästä äkkiä pois...". OSA 5 viikon päästä sunnuntaina